

سختن سردیسر

آب زیرزمینی، فراوان‌ترین منبع آب شیرین در کره زمین به شمار می‌آید. با این همه، چون نادیدنی و در زیر زمین پنهان است، به خویشاوند دور منابع آب سطحی قابل تشبیه است که فراموش شده باشد. متأسفانه به آب زیرزمینی اولویت داده نمی‌شود و آن طور که شایسته آن است، مورد توجه قرار نگرفته است، تا از منفعی که برای جوامع انسانی فراهم می‌آورد و تداوم بقای اکوسیستم‌ها اطمینان حاصل شود.

اهمیت آب زیرزمینی به‌عنوان یک منبع پنهان، به آسانی در توسعه اجتماعی و اقتصادی نادیده گرفته می‌شود. ارزش آن در اقتصاد و در توسعه اقتصادی غالباً دست پائین برآورد می‌شود. سیاست‌گذاران دولتی، سرمایه‌گذاران یا زارعان، چنین می‌پندارند که چشمه‌ها و چاه‌هایی که به آن‌ها اتکا دارند، برای همیشه آب شیرین با کیفیت بالا را تأمین خواهند کرد. اگر این دست‌پنارهای اشتباه همچنان ادامه یابند، منافع آب زیرزمینی برای توسعه از دست خواهد رفت.

تحقق مدیریت پایدار آب زیرزمینی مستلزم آن است که بهره‌برداران محلی آب زیرزمینی، متخصصان فنی و سیاست‌گذاران با یکدیگر همکاری کنند. هر یک از این گروه‌ها، ایفاگر نقش در پیشبرد استراتژی‌های ضروری تغییر و نیز در همکاری با یکدیگر در پیاده‌سازی ابزارها و اقدامات لازم است. الگوی گذشته مدیریت آب زیرزمینی که کنترل به دست نهادهای فنی بر آن حاکم بود، باید تغییر کند، اگر آب زیرزمینی بخواهد انتظاراتی که از نقش آن در توسعه پایدار، حفظ تنوع زیستی و تاب‌آوری در برابر تغییر اقلیم می‌رود برآورده سازد.

بی‌درنگ باید دست به کار شد. فشار بر آب زیرزمینی، هزینه‌ها را انباشته‌تر و جوامع انسانی و اکوسیستم‌ها را در معرض خطر قرار می‌دهد که برای نمونه در فقدان دسترسی به آب سالم، تنزل کیفیت زمین، نابودی امرار معاش روستایی، آسیب‌پذیری در برابر تغییرات اقلیمی و نابودی تالاب‌ها آشکار شده است.

